

Huszonötödösör az óvóhelyen

Vasárnap éjszaka fedeztük fel az óvóhelyen, hogy jubileum előtt állunk: legközelebbi levonulásunk a huszonötödik lesz. Akkor még nem tudtuk, hogy milyen hamar virrad ránk a huszonötödik forduló. Azt gondoltuk, hogy napokig tanakodhatunk a jubileum megünneplésén. A házból szerencsére senki sem sérült meg s így valóban okunk lett volna az ünnepségre. Valaki javasolta, hogy konyakot vigyünk le a huszonötödik riadókor és koccintsunk a házbeliek egészségére...

Nem koccintottunk, nem vettünk konyakot és a jubileum elfeledten, csendben zajlott le... Talán csak nekem jutott eszembe. Ez a hivatásommal jár, hogy évfordulókat, jubileumokat és eseményeket jegyezsek be, mert hátha trüni kell róla.

A jubileumra forduló éjszakát nyugtalanul töltöttük. A vasárnapi terrortámadás mindenkiben nyomot hagyott. Együtt gyászoltunk a gyászolókkal és bizakodtunk a bizakodókkal. A rombdölt munkásházak, kórházak, szanatóriumok és a kibombázott temető még nem dönti el a háboru sorsát, de léleken megerősödünk és még nagyobb védelemre készültünk fel. A háboru acélvihara tulajdonképpen csak ezekben a napokban hasított velőig a polgárság csontjaiba. Letargia, erőtlen letörttség mégsem vonult a szálló gépek nyomába. A megsebesített polgárság ezektől a csapásaktól kapott még nagyobb erőre és a légi kalózok ellen nagyobbbra gyult a megtorlás lángja...

Riadtan ért bennünket a reggeli sziréna.

A nyugtalan éjszaka után felfokozottan érzékenyebb és fáradtabb az ember. A lakók sebesen levonultak az óvóhelyre s az acélsisakos órség a kapuban ügyelt. Alacsonyan szálltak a felhők s a kissé hűvös reggel minden fáradt agyat kizozanitott. Az örök, akik még tegnap a mentési munkában töltött éjszaka után törötten zuhantak ágyba, ma kisimult arccal, nyugodtan várják az eseményeket.

Távcsövel kutatom végig az eget... A felhők fölött egyre erősebben zeng az ég. Az ellenséges gépek jól ismert mély zugása úgy hallatszik, mint a távolban elvonuló tavaszi vihar mennydörgése. Az átláthatatlan felhőkbe százával furódnak a fellött gránátok s villámcsikázás kíséri a gránát-pamacsok utját. A vonuló felhő helyenként kilyukad és leragyo a nap... Nagy magasságba azurkéken ragyo az ég.

A bombázók éppen fölénk értek. Robajuk szinte a földet rázza. A tüzéség összpontosítja tüzét s a háztetőkön jég-

esőként csilingelnek a szilánkok. Beljebb húzódunk a kapuba... Az utca végében óriási robajjal bomba csapódik le. Hangja végigsüvit az utcán és a légnomás megrázza a házakat. Pillanattal később még közelebb robban a második, azután a harmadik bomba... Vádkító villandások lobbannak az árnyas kertek között s az aszfaltra már huszdekás gránátzilánkok hullanak.

Lehúzódunk az óvóhelyre. A kettős ajtóhoz vezető folyosón rázza a légnomás a széles ablakokat és remeg a föld.

Az óvóhely közepén árván himbázoló villanykörte szaporán pislog. Ugy látszik, sötétben maradunk. A tágas pince sarkában ülnek a lakók. A nők fehér arccal, fényes szemmel merednek a remegő falakra. A gyermekeket magukhoz ölelik, úgy hogy az arcukat betakarják... Ne lássanak semmit... És a szemüknek baja ne essék.

A férfiak külön állnak az ajtó mellett; puskás német katoná, aki betévedt az utcáról, szétvetett lábbal olyan, mint a Nyugalom szobra. Az orvos készenléti táskájában keresgél. Bizonyára semmit sem keres, csak turkál a bőrtáskában — nyugtalanságában. Pirospozsgás tüzérzészlós arcán lelkes izgalom ül. Gondolatai kinn járnak az ütegeknél, minden dörrenést számolgat és osztályoz...

A nők szélsőszerűen... a legtöbb már ott fekszik a legszélesebb fal tövében... Imádkoznak!

Tompa dörejektől reszket a ház és az óvóhely szellőzőnyílásán a közeli gépágyu sorozattíze visszhangzik. Mintha nagy fujtatóval levegőt nyomnának a pléhkürtöbe, huhog, kísértetiesen cseng. Ekkor jutott eszembe a jubileum. Az óvóhelynapárt a fehérmezelt falon vezetjük, úgy mint Robinson a faháncson. Megértük a huszonötödik levonulást s ez a száz percünk volt a legnehezebb. Motorok és ágyuk acéltapsa zengett felettünk és körülöttünk. A falról megnyugtatóan tekint le a Kisedet tartó Mária.

A villanykörte már nagy kihagyásokkal pislog s mintha a földemet biztosító gerenda is mozogna. De lehet, hogy tévedünk.

Nehezen mulnak a percek s amikor felocsudunk, kint halálos a csend, csak füst és löporszag száll egyre mélyebben. A dermet csendet egy kisgyermek hangja töri meg, selypítő, csilingelő angyalhangja bekopogtat a szivekbe:

— Nagymama, hőztünk cséresznyt...?